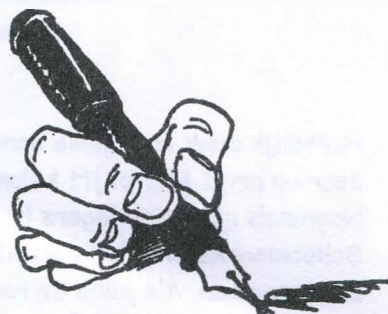

DE WILDENBORCHER

februari 2006

Van de redactie

Beste Wildenborchers,

Allereerst wil de redactie u een gezond en voorspoedig 2006 wensen.

En dan ligt de eerste Wildenborcher van dit jaar weer voor u klaar. Het afgelopen jaar is het ons weer gelukt om heel wat letters op papier te krijgen. En elke keer denken we weer dat het niet lukt om een Wildenborcher vol te krijgen. Maar dank zij uw hulp lukt het gelukkig elke keer weer. Deze hulp en uw ideeën zijn echt onmisbaar. Dus blijft u ons tippen, schrijven en uw ideeën doorgeven.

Ook deze keer staat er weer "een Greep", en "even voorstellen" en "een jeugdpagina" in. Dit zijn inmiddels vaste onderwerpen in ons blad geworden. In de Greep kunt u lezen over een man die veel van de wereld heeft gezien. In "even voorstellen" komen de nieuwe bewoners van het Meisterhuus aan het woord, en op de jeugdpagina is te lezen hoe we het de vogels in de winter naar hun zin kunnen maken. Jenny Nijsink klapt uit de school met kinderuitspraken. Bovendien kunt u lezen over de midwinterwandeling, de nieuwjaarsvisite, Ben Godtschalk schrijft over een kerstboom en er staat weer een gedicht van Jacobus Trijsburg in dat over het "midwinterhoornblazersgevoel" gaat, en hij heeft weer een sprookje voor ons op papier gezet. Ook schrijven "vijf leerlingen" over een cursus die zij gevolgd hebben! We kunnen ons voorstellen dat u nu nieuwsgierig begint te worden. De Kapelcommissie laat ons weer weten welke activiteiten er georganiseerd worden en die we al in onze agenda kunnen zetten. Het financieel verslag van de kapelcommissie zit er ook in, dus kunt u alles nog eens narekenen. En ook de PKV heeft weer voor kopij gezorgd. En in deze Wildenborcher staan zelf drie stukken over het kasteel en zijn bewoners.

We wensen u weer veel leesplezier en we hopen u weer op één van de vele bijeenkomsten te zien.

Kopij kunt u inleveren bij Jenny Polman en Gea van Dommelen. Het liefst mailen of op een floppy. Maar is dat niet mogelijk, dan typen wij het voor u uit. Als u foto's naar ons mailt, wilt u dan het bestand zo klein mogelijk maken of de foto's aan ons lenen. Dan zetten wij ze in de computer.

De redactie: Gerrit Pardijs, tel. 0575556255

Jenny Polman, tel. 0575556583

Gea van Dommelen, tel. 0575556880

Ons mail- adres: dewildenborcher@12move.nl

Oproep van de redactie:

Henk Berenpas had het idee om een stuk te schrijven over de geschiedenis van de Kapel. Hij heeft al een eerste aanzet gedaan en ook al wat tekeningen aangeleverd. Maar we denken dat er vast nog wel mensen zijn die aanvullende informatie hebben. Dus mensen, schrijf, mail, bel ons. Dan gaan wij er samen met Henk een mooi stuk van maken.

Wildenborchers,

en iedereen die zich daarbij betrokken voelt.

Hartelijk dank voor jullie aanwezigheid op de nieuwjaarsvisite. Wij stellen die belangstelling zeer op prijs. Het blijft belangrijk om elkaar van tijd tot tijd te zien.

Nogmaals alle vrijwilligers bedankt voor hun spontane bijdrage op wat voor manier dan ook. Schoonmaaksters, jullie hoeven geen ramen meer te lappen. Janny Sligman heeft die klus op zich genomen. Als jullie de ramen zien glimmen, dan is Janny er geweest.

Voor diegene die niet op de nieuwjaarsvisite waren, aan het eind van het jaar bestaat de kapelcommissie 25 jaar. We hopen hier een gepaste invulling aan te geven.

Verdere activiteiten van de kapelcommissie zijn:

De fietstocht op de eerste zondag van mei

Staringavonden: laatste donderdagavond van juli en de eerste donderdagavond van augustus.

Winterwandeling: tweede zondag van december

Dit kunt u dus alvast noteren in uw agenda. Deze activiteiten zijn voor ieders gemak elk jaar op deze vaste dagen.

Wij rekenen weer op een grote opkomst.....

Vriendelijke groeten

De Kapelcommissie

Over zakkentrekkers en hoe een aantal huisvrouwen het dekken hebben geleerd.....

Zomaar een zondagmiddag tijdens een verloting, als prijs een vogelvoederhuis. Niet een gewoon vogelvoederhuis, maar een "villavogelvoederhuis", prachtig, zo één wil ik ook was de reactie van een aantal dames. Ze hadden niet het juiste lot gekocht, dus kregen ze het vogelvoederhuis niet. Wat nu? Hé, zei er één, misschien wil de schenker wel een cursus geven in het vogelvoederhuis maken. Dus meteen de daad bij het woord voegend vroegen de dames aan de maker: wil jij geen cursus geven in het vogelvoederhuis maken?

Voordat de dames ook maar konden denken doet hij het wel of doet hij het niet, zei hij al ja, dat vindt ik wel leuk. Dat was dus het begin van de cursus rietdekken.

Ze wisten niet waar ze aan begonnen.....

De leider was nerveus.

De dames niet, want ze hadden geen idee wat hun te wachten stond.

De eerste les:

Ze werden hartelijk ontvangen door de hele familie en met koffie en koek. Het was al gezellig. Ze mochten daarna naar de bovenverdieping van het woonhuis omdat het hard waaide en regende. Ze begonnen met het framework onder leiding van de meester en met hulp van zijn

dochter. Timmeren en borden mochten ze zelf, zagen leek iets te gevaarlijk dus dat deed de meester zelf.

De tweede les:

Ze konden beginnen met het dekken, dit gebeurde niet op de zolder maar in de schuur. Jas aan voor de kou, en handschoenen aan voor de bescherming van de handen. Eerst allemaal schroeven met lange draden er aan vast boren. Dan daartussen bossen riet vast binden en dan heel strak aantrekken met een zakcentrekker. Ze hadden nog nooit van een zakcentrekker gehoord en vroegen zich af hoe zo'n ding er uit zou zien. Het viel mee. Ze leerden er snel mee werken. Af en toe knapte er een draad en dan moest er weer een nieuwe draad vastgemaakt worden.

Sjoemelen kon niet, want de meester hield met het zweet op z'n voorhoofd ieder scherp in de gaten. Na de tweede les zat er één laagje riet op! En dat moesten er vier worden! Dat was dus nog een aantal avonden zwoegen. Als top moest er nog een halve zak heide bovenop. Het werden echte kunstwerken tot slot ging de meester met de heggenschaar (achter de schuur zodat de dames niets konden zien) rondom het vogelvoederhuis om mooie schuine kanten te maken. Ze hielden hun hart vast. Hij zal toch niet per ongeluk een hap er uit knippen? Maar nee, onze meester bleek een echte Meester, hij maakte er keurige villavogelvoederhuizen van. De dames deden er zes lessen over! Het werk was zwaar, de tijd die ze er aan kwijt waren viel tegen, maar het was de moeite dubbel en dwars waard. Er staan nu vijf van die mooie huizen in de diverse tuinen te pronken bij de zeer trotse bezitters.

U zult wel begrepen hebben dat de Meester Evert Otten is, en zijn leerlingen waren: Stien Brinkerhof, Ans Berenpas, Jurry Klein Brinke, Diny Staring en Frieda te Lindert. We hebben ondanks het zware werk een hele plezierige tijd gehad bij Evert en zijn familie. Alles wat Evert zei was heilig. Thuis kregen ze steeds te horen: "weet je wat Evert zei, en ja maar Evert vindt..."

Sommige echtgenoten beweren zelfs dat hun vrouw 's nachts tijdens het dromen nog zei "weet je wat Evert zegt....."

We gaan natuurlijk niet vertellen wat Evert zei, dat houden we voor ons.

Dit was het verslag van de eerste cursus rietdeken ooit in de Wildenborch gehouden. Wie weet volgen er meer.

Evert en familie, bedankt!

De vijf leergierige leerlingen.

De Wildenborch na renovatie weer helemaal bij de tijd

Iedereen die het wel eens heeft meegemaakt weet hoe stressvol en ingrijpend een verbouwing kan zijn. Je hebt allerlei vreemd volk over de vloer dat komt en gaat wanneer het wil, de noeste arbeiders worden op z'n tijd graag voorzien van verse koffie of tussen de middag wat eigengemaakte soep en als je helemaal pech hebt beginnen ze ook nog op een tijdstip dat jij normaal gesproken nog op één oor ligt.

Gelukkig duurt zo'n verbouwing meestal niet langer dan een paar weken. Dan is het vreemde volk in elk geval weer naar een ander karwei en kun jij je concentreren op de volgende klus: het weer op orde brengen van de hele rataplan. Maar wat als zo'n verbouwing al met al wel drie jaar duurt? Hoe overleef je dat?

De huidige bewoners van De Wildenborch, het hart van onze buurtschap, weten er inmiddels alles van. Jennine en Evert-Kees van de Plassche-Staring waren dan ook eigenlijk heel blij toen op 23 december vorig jaar het laatste busje met schilders en timmerlieden de oprit van het kasteel afreed. Blij, omdat hun leven eindelijk weer z'n gewone gangetje kon nemen. 'De mensen die hier hebben gewerkt waren stuk voor stuk bijzonder kundig, aardig en meedenkend. We hebben veel plezier met en van ze gehad', zegt Jennine weliswaar. Maar toch is het fijn dan weer je eigen bedoening te hebben.

Ze geven het ook wel toe dat de werkzaamheden hen soms even te veel werden. Zeker rond de tijd dat Jennine's vader, Damiaan Maurits Winand Staring, overleed, op 18 augustus vorig jaar was dat. Evert-Kees blikt terug: 'We stonden toen net aan de vooravond van de derde fase van de renovatie. We zagen het op dat moment echt even niet meer zitten. Wéér al die mensen over de vloer. We hebben elkaar toen echt wel even recht in de ogen gekeken, zo van: hoe gaan we nu verder. Uiteindelijk hebben we toch maar besloten even door te bijten, want je weet het zelf wel: als je zoiets uitstelt komt het er later vaak helemaal niet meer van. Dus toen zijn we uiteindelijk toch maar gewoon, volgens planning, verder gegaan.' Achteraf is hij wel heel blij met het besluit de renovatie toch maar af temaken. 'We konden toen op 23 december echt zeggen: nu is het klaar, helemaal af. En hoeven we de eerstvolgende vijftig jaar niets meer.'

Dat laatste is natuurlijk een utopie, dat realiseren ook Evert-Kees en Jennine zich wel, want ben je beheerder van een huis en landgoed als De Wildenborch, dan is er altijd wel iets wat onder handen genomen moet worden. Maar: de druk is er af. Wat nu nog wacht zijn veelal klussen buitenshuis - het opknappen van de bruggetjes, de bouw van een nieuw botenhuis - of klussen die niet langer dan zeg maar een dag duren - zoals het plaatsen van nieuwe voordeuren. 'De huidige voordeur is wat serre-achtig. Daar komen dit voorjaar heel mooie, echte deuren voor terug. Daardoor verandert het aanzicht van het huis wel, ja. Alle ansichtkaarten en foto's die ooit van het kasteel zijn gemaakt kunnen straks de prullenbak in', zegt Evert-Kees met een lach op z'n gezicht.

Even voor de duidelijkheid: Jennine en Evert-Kees zijn geen eigenaar van het landgoed De Wildenborch. Dat is de stichting De Wildenborch, die in 1976 werd opgericht door Jennine's vader Damiaan en diens oom en tante, oom 'Dof' en tante 'Jet', de toenmalige eigenaren van het landgoed. Door het 20 hectare grote landgoed onder te brengen in een stichting, hoopten ze te voorkomen dat het goed bij vererving opgesplitst zou moeten worden.

Het bestuur van de stichting De Wildenborch bestaat uit vijf leden van de Staring-tak (de drie kinderen van Damiaan Staring en zijn vrouw Elise Margaretha Valken: Anneke, Winand en Jennine; Evert-Kees van de Plassche en Emelie van de Plassche, de dochter van Jennine en Evert-Kees), aangevuld met twee mensen 'van buiten': tuinen- en natuurdeskundige Tammo Smith en

restauratie-architect G.W. van Hoogevest. Doel van de stichting is huis en tuin in goede staat te behouden en als geheel in stand te houden.

Het is deze stichting die de opdracht heeft gegeven tot de grondige renovatie. En die deze ook heeft betaald. Evert-Kees: 'We hebben alleen 22.000 euro subsidie gekregen van de provincie, voor het opknappen van het voorplein. We hebben echt heel veel problemen gehad om alle vergunningen rond te krijgen. Het huis is nu eenmaal Rijksmonument en de Wildenborch een historische buitenplaats. Dan zijn er heel veel commissies die ergens hun zegje over moeten doen en elkaar vaak nog tegenspreken ook. Ze bemoeien zich met werkelijk alles, maar geven geen cent subsidie. Ja, dat kan ik wel zeggen: we hebben bij al de werkzaamheden heel weinig support gehad van overheidswege. Het is dat Jennine en ik zulke doorzetters zijn; een ander had wellicht het bijltje er wel bij neer gegooid.' Hij geeft een voorbeeld: 'Onze architect wilde een puntdak op de nieuwe lifttoren, maar daar was de monumentencommissie het niet mee eens. Daar moest een plat dak op komen, vond ze, want het middengedeelte van het huis had ook een plat dak. Daar is veel over gesteggeld, maar uiteindelijk hebben we ons daar maar bij neergelegd. Maar wie schetst mijn verbazing toen ik in een oud archief een tekening vond van het kapelletje dat op precies dezelfde plek heeft gestaan. En laat daar nou wèl een puntdak op hebben gezeten...Natuurlijk heb ik ze die tekening wel laten zien. Misschien komt het er ooit alsnog een keer van...'

Maar: alle inzet is bepaald niet voor niets geweest. Het interieur van het kasteel - waarvan de vleugels gebouwd zijn in 1782 - ziet er weer uit als om door een ringetje te halen. Fris en comfortabel, terwijl toch de klassieke sfeer is gehandhaafd. 'Onze binnenhuisarchitect was dan ook perfect', vindt Jennine, die wijst op het smaakvol uitgekozen behang. 'Dat komt uit Frankrijk, zoiets is in Nederland nergens meer te vinden.'

De werkzaamheden begonnen feitelijk in december 2002, toen het koetshuis bij het kasteel onder handen moest worden genomen en, na het vertrek van de vorige tuinman Joop Bosveld, geschikt moest worden gemaakt voor bewoning door het tuinmansechtpaar Bart en Alma van der Schoot en hun kinderen.

In die tijd namen Jennine en Evert-Kees ook de beslissing op De Wildenborch te gaan wonen. 'Daar hebben we nog wel goed over moeten nadenken', zegt Jennine. 'Evert-Kees had zijn werk in Amersfoort, we hadden daar een heerlijk huis en een prima leven. Maar ik was de enige van de drie kinderen voor wie het wonen op de Wildenborch iets zou kunnen zijn. Anneke is alleen en dan is het beheren en bewonen van zo'n landgoed een te zware opgave, Winand woont in Barcelona. Als wij er niet zouden gaan wonen had de stichting het aan derden moeten verhuren, en wat dan? Dus hebben we de knoop maar doorgehakt.'

Jennine's ouders leefden op dat moment nog. Eerst werd de linkervleugel van het kasteel onder handen genomen, want daar zouden de Starings dan gaan wonen. De vleugel kreeg een eigen verwarmingssysteem, de badkamer werd gerenoveerd, er kwam alarmering en: er kwam een lift, waarvoor aan de buitenkant van het kasteel, tegen het huis aan, een lifttoren werd gebouwd. Jennine's moeder Elise overleed tijdens de verbouwing, in december 2003, maar haar vader heeft een vol jaar kunnen genieten van de nieuwe verblijven. 'Hij zag er heel erg tegenop; hij was bang nooit meer iets te kunnen vinden. Maar hij heeft vanaf de eerste dag van zijn nieuwe woonruimte genoten.' Helaas heeft Damiaan Staring niet meer dan een jaar van zijn nieuwe vertrekken kunnen genieten; hij was in september 2004 verhuisd en overleed in augustus 2005. 'Die lift', zegt Jennine, 'is er ook voor onze eigen toekomst. Ook wij worden eens oud. Bovendien kan de vleugel nu veel flexibeler worden bewoond. Beide woongedeelten zijn apart van elkaar, maar ook wel verweven. Dat maakt dat we ze niet zo maar aan een onbekende kunnen verhuren, dan zijn we toch onze privacy kwijt.'

Toen de linkervleugel klaar was, werd meteen begonnen met de renovatie van het middengedeelte, zowel op de begane grond als op de eerste verdieping. Alle leidingen werden vervangen (het water

kwam binnen door loden leidingen, de elektriciteitsdraden waren nog van stof), op de bovenverdieping kwam een extra badkamer. 'Die verbouwing was echt heel ingrijpend. Alles lag open, je kon nergens meer leven. Maar we hebben toen wel in één keer het huis in deze eeuw gebracht.'

Februari 2005 was deze fase afgerond, in maart van dat jaar gingen Jennine en Evert-Kees er wonen. En net toen fase drie van start zou gaan overleed Damiaan Staring. Zoals reeds gemeld werd toen toch doorgezet, zodat in december vorig jaar ook de rechtereuleug van het kasteel weer helemaal 'up to date' was.

Voor verrassingen heeft de renovatie zeker gezorgd. Zoals de vondst van een houten, verzonken badkuip in een kamertje aan de voorzijde. 'Toen we de vloerbedekking daar hadden weggehaald, kwam er een vreemd gevormd luik tevoorschijn. Daar bleek een houten badkuip onder te zitten, naar het lichaam gevormd in een betegelde ruimte. Mijn ouders hebben zeker nooit geweten dat dat luik en die badkuip daar zaten, en ik denk oom Dof en tante Jet ook niet. Bovendien heeft er altijd een grote boekenkast bovenop gestaan.' Inmiddels weten Jennine en Evert-Kees dat de badkuip rond 1880 moet zijn aangelegd. Overigens was een badkuip in die tijd uiterst modern...

Over het luik is weer vloerbedekking aangebracht, maar op een zodanige manier dat het toch elke keer weer kan worden geopend en de badkuip weer kan worden bekeken. Een zware boekenkast komt er zeker niet weer op te staan...

Op een tweede verrassing stuitte de huidige bewoners toen het betegelde behang in de zitkamer werd verwijderd. 'Er kwam een houten lambrisering tevoorschijn. Het behang dat er overheen had gezeten liep van plafond tot vloer, dus dat hebben we nooit verwacht.' De lambrisering was bepaald niet puntgaaf meer te noemen, maar werd door aannemer Ido Hummelink fraai gerestaureerd. Nu is ze weer zichtbaar. 'Past ook veel beter bij die kamer, met dat hoge plafond', vindt Evert-Kees. 'Alles is nu veel meer in evenwicht.' Jennine vermoedt dat de lambrisering al was weggewerkt toen haar ouders in 1971 op het kasteel kwamen wonen. 'Waarschijnlijk is dat zelfs al gebeurd voordat oom Dolf het kasteel in 1931 kocht en in de familie Staring terugbracht.. Dat gebeurde in die tijd wel vaker, bijvoorbeeld om vochtdoorslag weg te werken.'

Hoewel de renovatie al met al zo'n drie jaar heeft geduurd, is geen kamer in het huis echt veranderd. Wel zijn aan de achterkant twee ramen verlaagd, zodat het uitzicht vanuit de keuken naar de tuin is verbeterd. En dan is er natuurlijk de lifttoren bijgekomen, maar daarvan merk je in het huis zelf niets.

Al met al kan de buurtschap alleen maar blij zijn met de wijze waarop het landhuis onder handen is genomen; het kasteel ademt nu ook van binnen de sfeer die het aan de buitenkant al had. Of ze het huis ooit open gaan stellen voor publiek? Evert-Kees voelt er weinig voor. 'We wonen toch niet in een museum?'

Jenny Polman

*Berichten uit
de Prinses Juliana school.
Wildenborchweg 30*

In de oude school geen leerlingen meer, maar via mijn werk als leerkracht op basisschool Het Hoge in Vorden, verzamel ik de 'leukste uitspraken en versprekingen van kinderen.' Hiermee wordt elke maand een bladzijde van de schoolkrant gevuld.

Het bracht mij op het idee om in de Wildenborcher ook een aantal van deze opmerkingen te plaatsen. Misschien ontlokken ze u een glimlach, om de soms prachtige logica, of kijk van kinderen in de leeftijd van 4 tot 12 jaar. Ik vermeld alleen de groep waarin het kind zit, dus de uitspraken blijven anoniem.

Gr. 1-2. De kerstboom is net versierd, de ballen, de slingers. Enz. Maar wat moet er bovenin de boom????

Antwoord: "De pink natuurlijk nog!"

Gr. 1-2 De kinderen mogen spelletjes meenemen naar school, die met de letter L beginnen. Kind komt op school met een snoepje en een stokje. Leerkracht: "Begint dat niet met een andere letter?" "Nee, want het is een lekker snoepje en een leuk stokje!"

Gr. 6. Toets geschiedenis over de Middeleeuwen. Vraag: Later bouwde men meer huizen van steen. Wat is het belangrijkste voordeel hiervan voor de hele stad?

Antwoord: "Dan branden de huizen niet meer aan!"

Gr. 1-2: De kinderen werken met een groepje bij de computers. Ze hebben bijna allemaal hun koptelefoon opgezet, maar helaas....er is er één te weinig.

Reactie: "Nou heb ik helemaal geen gehoorapparaat meer!!"

Gr. 4. Zo snel als een..... "vemuulenwagen" stond er in een schrift.

Kost even puzzelen, maar er wordt een 'formule 1 wagen' bedoeld.

Gr. 7 Taalles: Leerkracht vraagt: "Waar staat de afkorting A.H W. voor? (=als het ware)

Leerling: Albert Heijn HamsterWeken!

Gr. 3. Opa loopt met een rollator. Kind kijkt vol ontzag. Opa: "Ja, ja, opa wordt ook een dagje ouder."

Kind: "Bent u jarig vandaag???"

Gr.4. Taalopdracht. Invullen van welk boek ze houden en waarom.

"Ik wil graag het stripboek lezen, omdat ik van *strippen* houd."

Gr. 1. "Hé, een plaatje van Pippi Langsaus".

Gr. 4. In één van de taalschriften komt in een verhaaltje de volgende zin voor:"we vlogen over Turkenland."

Gr. 7. "Meester, als ik slecht geslapen heb, heb ik altijd walnoten onder mijn ogen, eh....eh,..... ik bedoel wallen onder mijn ogen."

Gr. 4. Leerlingen moeten een aantal sommen uitrekenen met afstanden. Daarbij mogen ze een liniaal gebruiken. Leerling: "Hebben we dan de kilometer liniaal nodig? "

Gr. 2. "Oh, kijk eens, natte sneeuw."

Andere leerling: Bij ons was droge sneeuw gevallen, dat is veel fijner, dat smelt niet."

Gr.5 Vraag bij een geschiedenistoets: Ik kies voor het kleine gezin uit onze tijd, omdat.....

Leerling schrijft: "....het anders te druk wordt in de boom."

(stamboom)

Gr. 1. Leerlingen oefenen in de personeelskamer op de computer. De opa van Jenske begeleidt de kinderen.

Juf Jenny komt deze ruimte binnen en begroet de opa van Jenske.

Leerling tegen juf Jenny: "Ben jij dan de oma van Jenske?"

Gr. 3. "Ik trek nooit meer een broek aan, want ik wil prinses worden."

Tot de volgende keer,,

Jenny Nijzink

Tentoonstelling Pluimvee- en Konijnenvereniging Vorden e.o. 2005

Vrijdag 4 november vond de opening plaats van de clubshow in kapel De Wildenborch. De kantine was tot de laatste plaats bezet. De onderlinge band van de 80 personen tellende vereniging is hecht. De hoofdere prijzen werden door de voorzitter de heer G. Lenselink uitgereikt.

Een week eerder werd er plotseling een tentoonstellingsverbod afgekondigd voor pluimvee i.v.m. de vogelgriep. Om een tentoonstelling te houden moest er een ontheffing worden aangevraagd bij de Voedsel en Waren Autoriteit. Het werden hectische en spannende dagen. Maar gelukkig kwam het verlossende telefoontje dat we een tentoonstelling mochten organiseren met enkele aanvullende voorwaarden.

Binnen de vereniging zijn alle diergroepen vertegenwoordigd. Deze bestaan uit grote hoenders en dwerghoenders, siervogels, watervogels, konijnen, cavia's en sierduiven.

De eerste jaren werd de show georganiseerd samen met de zustervereniging PEKZO uit Zutphen. Vanaf 1983 werd de show

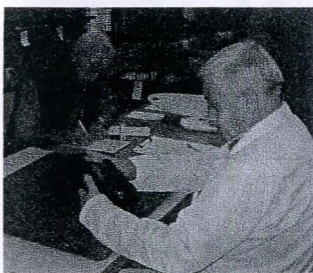
zelfstandig gehouden. P.K.V. is 85 jaar geleden opgericht in 1920. Binnen de nieuwe gemeente Bronckhorst is PKV de enige vereniging op dit gebied.

Vanaf 1995 vindt elk jaar de wedstrijd Kind en Dier plaats. Het doel is om de jeugd te betrekken bij het houden van dieren.

Kwaliteit: 45 dieren van de bijna 300 ingezonden Hoenders, Konijnen, Sierduiven en cavia's weden bekroond met het predikaat Fraai.

De 8 keurmeesters waren vol lof over de kwaliteit van de ingezonden dieren, zoals bleek uit de

Tijdens de opening werden 5 leden in het zonnetje gezet. De heren H. Snellink, W. Boersma uit Vorden, A. Dijkstra en J. Rouwenhorst uit Laren werden gehuldigd voor het feit dat zij 25 jaar lid zijn van P.K.V. Het Ulenhof College afd. 't Beeckland uit Vorden was ook 25 jaar lid van P.K.V. en tevens 25 jaar lid van de Nederlandse Konijnen-, Cavia- en Knagerliefhebbers Bond (N.K.B.) en van de Nederlandse Bond van Hoender-, Dwerghoender-, Sier- en Watervogelhouders. (N.H.D.B.) De heer T. Zevenhoeken nam de honneurs waar. De voorzitter, de heer G. Lenselink, reikte hem de gouden bondsspeld van de N.K.B. en van de N.H.D.B. uit. Aan de jubilarissen werd een plaquette van P.K.V. uitgereikt en voor de dames was er een bos bloemen.

Zaterdagmiddag vond de eindjurering plaats van de wedstrijd Kind en Dier.

De vereniging probeert op deze manier de jeugd te betrekken bij de sportfokkerij.

Voor nadere informatie kunt contact opnemen met G. Lenselink, voorzitter P.K.V.

Tel. : 06- 53542688 of 0575-552670

In de sprookjeshut...

Toen wij in 1990 op 't Holtslag kwamen wonen, stond aan de oprit een knotwilg die eruit zag of hij elk moment kon omvallen. Hanna Bolt, die de boerderij aan ons verkocht, zei dat die knotwilg er nooit anders had uitgezien. Wij bedachten dat het leuk zou zijn als de boom voor nageslacht zou zorgen. Wij haalden er de wilgentenen vanaf en stekten deze langs de

afvoersloot. Na een paar jaar waren die stekken ook in knotwilgen veranderd en de oude knotwilg zag er nog steeds uit of hij elk moment kon omvallen.

Aan de andere kant van de oprit was nog ruimte. Daar hebben wij toen nieuwe stekken in een ruime cirkel geplant met het idee er een hut van te maken. Ook deze wilgen werden sindsdien een paar keer geknot. Om de hut af temaken hebben wij van wilgentenen een rondlopende wand gevlochten met op één plaats een opening. Boven op de knotten lieten we een paar lange tenen staan die we naar elkaar hebben toegebogen en in elkaar gevlochten. Dat geheel is nu onze loofhut, met het speciale doel elkaar daar sprookjes te vertellen. De loofhut is onze sprookjes- en verhalenhut geworden.

In deze hut staat een rondlopende vaste bank, waarop zeker vijftien kinderen kunnen zitten. Op de zesde verjaardag van onze dochter Roseanne, 24 april 2005, is de sprookjeshut in gebruik genomen. Inmiddels zijn bijna alle sprookjes die in de afgelopen jaren op 't Holtslag zijn ontstaan in de sprookjeshut naverteld.

Aan de overkant van de oprit staat nog steeds diezelfde oude knotwilg, die eruit ziet of hij elk moment kan omvallen. Maar ik heb zo'n idee dat, als hij om de zoveel jaar wordt geknot, hij ons allemaal overleeft. Ik hoop datzelfde voor de sprookjes die in onze hut worden verteld en die ik nu heb opgeschreven.

Jacobus Trijsburg, juni 2005.

=====

De Rover uit het Zwarte Veen

Lang, lang geleden, toen jouw opa nog niet eens was geboren, toen stonden er tussen Barchem en de Wildenborch geen boerderijen, geen stallen en geen schuren. Dat was een leeg land. En dat lege land noemden de mensen het Zwarte Veen. Dat land was heel drassig, heel nat. Overal lagen plassen water, sommige zo diep dat je er in zou kunnen verdrinken. Er waren wel paadjes doorheen waar je over kon lopen, maar dan moest je heel goed uitkijken waar je liep.

De mensen uit Barchem gingen alleen overdag naar de Wildenborch, zolang het licht was, omdat ze bang waren om in het donker te verdwalen en dan in zo'n diepe, zwarte modderpoel te stappen. Die mensen hadden geen zin in natte kousen of een nat pak. De meeste mensen uit Barchem kwamen eigenlijk nooit op de Wildenborch. Ja, sommige mensen moesten één keer in het jaar daarheen om te betalen voor de grond die ze van de Wildenborch in gebruik hadden. Ze betaalden toen nog niet met geld, maar met een varken, of met een stel kippen, of ook wel met een paar meter laken (stof) die ze zelf hadden geweven.

Je snapt dat de mensen uit Barchem zo'n tocht naar de Wildenborch met een varken aan een touw of een mand met kippen op de rug niet zo leuk vonden. Als je van het pad af raakte en in zo'n modderpoel ging liggen spartelen, zou dat geen pretje zijn.

Maar het ergste van alles was dat er onderweg ook nog iemand op de loer kon liggen die jou je varken kon afpakken of wat je maar bij je had. En ja kinderen, wie zou dat nou kunnen zijn? Dat was de Rover uit het Zwarte Veen.

Die rover woonde op de Pol, een hoge bult grond met een diepe sloot eromheen, een brug erover die hij kon ophalen zodat niemand bij hem kon komen om zijn varken terug te halen. Op die Pol stond een soort torentje, hoog, vierkant, met een puntdak. Een torentje van vier verdiepingen: eerst een kelder, dan de verdieping met zijn huiskamer, dan de verdieping met zijn slaapkamer en tenslotte de zolder waar hij van alles bewaarde dat hij van de mensen had gestolen.

De mensen vonden die rover niet aardig, omdat hij alles afpakte. En ook omdat hij een akelige stem had, waarmee hij iedereen bang maakte. Op zijn schouder zat heel vaak een ekster met zwarte kraalogen, altijd op zoek naar glinsterende dingen. De rover durfde overdag niks tegen de mensen te doen, wel 's nachts, want hij deed vooral dingen die het daglicht niet konden verdragen. De mensen noemde de rover Gier van de Pol.

Op een dag ging Driekus Dollehoed naar de Wildenborch om zijn schuld te betalen en bracht zijn bok mee. Hebben jullie wel eens een echte bok gezien, zo een met van die kromme hoorns op zijn kop, die een uur in de wind stinkt? Ja, nou, zo'n bok had Driekus Dollehoed. Die bok was al aardig oud, maar hij lustte nog wel een groen blaadje, dus duurde het uren voordat Driekus de Wildenborch bereikte. Daar hadden ze hem al lang van tevoren horen aankomen. Want Driekus liep alsmaar te schelden tegen zijn bok dat-ie door moest lopen, maar de bok vertikte het en verzette geen poot. En toen ze op de Wildenborch die bok eenmaal zagen, konden ze hem ook ruiken. Wat denk je, wilden ze op de Wildenborch die bok hebben als betaling voor het land dat Driekus Dollehoed van de Wildenborch in gebruik had? Nee, wis en waarachtig niet. Hij kon gaan en zijn bok vooral meenemen. Hij moest maar terugkomen zodra hij een toom kippen had, of een vet varken.

En zo ging Driekus tegen het vallen van de avond weer op Barchem aan, met een onwillige stinkbok aan het touwtje langs al die kronkelpaadjes tussen de donkere waterpoelen van het Zwarte Veen door. Wie denk je dat daar diep verscholen achter de eerste de beste knotwilg zat te wachten om hem te bespringen? Ja, de rover uit het Zwarte Veen, Gier van de Pol. En wat wilde die rover van Driekus afpakken? Precies, die stinkbok die ze op de Wildenborch niet wilden hebben. Driekus holde op huis aan, moord en brand schreeuwend, omdat-ie zijn prachtige bok kwijt was.

De rover nam de bok mee naar zijn torentje op de Pol. Hij sleurde hem over de ophaalbrug en sloot hem op in zijn kelder, gaf hem hooi te vreten en stro om op te slapen. Toen ging hij lekker zitten nagenieten van zijn goede vangst in zijn luie stoel, bij het haardvuur in de torenkamer. Maar och, wat stonk dat beest. De lucht trok tussen de planken van de houten vloer door tot in de huiskamer.

Die avond ging rover Gier extra vroeg naar bed, om maar van die stank verlost te zijn. Eenmaal in bed kon hij de slaap niet vatten. Midden in de nacht kroop hij zijn bed uit, pakte een kandelaar en stak een kaars aan. En zo ging hij in zijn nachthemd de trap af van de slaapkamer naar de huiskamer en van de huiskamer naar de kelder.

Daar stond de bok, klaar voor de aanval, zijn kop omlaag en de hoorns vooruit. De rover kreeg een kopstoot zodat hij tegen het plafond stuitte. Zijn kandelaar viel met brandende kaars en al in het stro waarin de bok had liggen stinken. Het stro ging in de fik, zo ook het plafond en de trap en uiteindelijk brandde de Pol helemaal uit.

Gelukkig kon de bok ontsnappen. Die stond de volgende morgen bij Driekus Dollehoed op de stoep te mekkeren dat hij weer in zijn eigen warme stalletje wilde. En de rover uit het Zwarte Veen, Gier van de Pol, die zie je soms 's nachts hier rond de Polsteeg spoken, met een ekster met zwarte kraalogen op zijn schouder.

4 januari '06

Vijfennegentig handen schudden, vijfennegentig keer "Gelukkig nieuwjaar" zeggen.

Dat was het begin van de nieuwjaarsborrel op woensdag 4 januari, die overigens met koffie en oliebollen begon.

Frieda te Lindert opende de avond, heette iedereen welkom en maakte ook van de gelegenheid gebruik om de vele vrijwilligers te bedanken die zich elk jaar weer inzetten tijdens de midwinterwandeling, en ook de heren maar meestal dames die zich elke keer weer inzetten om de kapel weer spic en span te maken.

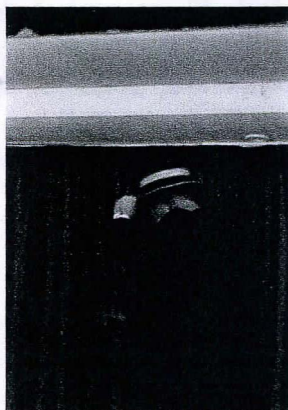
De kapel heeft overigens aan de binnenkant ook een nieuwe lik verf gekregen en aan de achterkant zitten nu nieuwe kozijnen en ramen.

Penningmeester Reinier Klein Brinke gaf een korte toelichting op het financieel jaarverslag. In het verslag was ook te zien dat er vorig jaar geld ingezameld was voor de slachtoffers van de Tsunamië. Het "drinkgeld" werd hiervoor toen gebruikt. (Wat gaat de tijd toch snel.....)

Nadat iedereen elkaar de beste wensen had gegeven, een aantal "nieuwe gezichten" zich hadden voorgesteld, en iedereen voorzien was van een hapje en drankje was het tijd voor de "playback show"

Daisy Wisman, Joyce Otten en Cynthia Kornegoor, gedrieën de groep Ruslama vormend, staken de spits af. Zij zongen en dansten dat het een lieve lust was en zij kregen de zaal al wel in stemming.

Toon Hermans alias Hr. Oplaat verzorgde het tweede optreden. Het figuur en de snor waren spontaan aanwezig...

Daarna was de beurt aan Frits Pladdet die zich erg goed ingeleefd had in de zang en houding en haarkleur van Jan Smit.

(sorry Frits, ik zat ademloos te kijken en te luisteren dat ik vergat om foto's van je te maken)

Harry Dinkelman en zijn achtergrond koortje zongen een wel zeer melodramisch en triest lied van Jacques Herb, met Manuela liep het helaas niet best af. Zij waren de laatste van het eerste playback gedeelte.

In de pauze kon er gebruik worden gemaakt van de bar, en daar werd ook weer volop gebruik van gemaakt.

Nieuwkomer in het tweede gedeelte was *de helft van het duo De Sjonnies*.

Reinier Klein Brinke leefde zich ten volle uit en was daarvoor vakkundig geschminkte door Frieda.

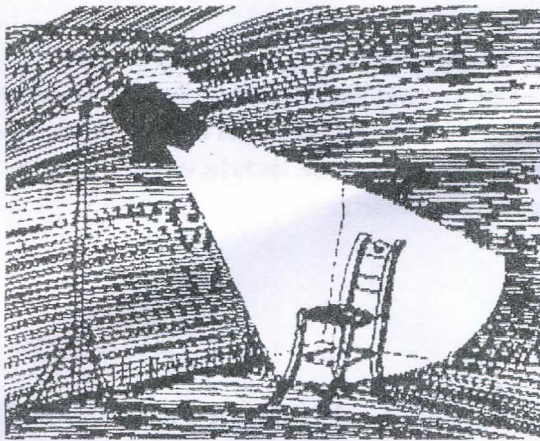
Als laatste en zeker niet de minsten traden René Muileman en Rick Ludden nog een keer op. Zij kregen de lachers in de zaal op hun hand door vol overgave een wel zeer hoogstaand lied te zingen over te kleine en te grote lichaams(onder)delen.

Na dit spetterende laatste optreden kreeg menigeen al wilde plannen om volgend jaar zelf ook op te treden..... we zullen wel zien!

Tegen halftwaalf was de avond afgerond en na dit begin, kunnen we de dagen van het jaar 2006 weer af gaan strepen op de kalender.

Wat zal dit nieuwe jaar ons weer gaan brengen?

Een greep uit het leven van een Wildenborcher:

Gideon du Marchie Sarvaas

Op verzoek van de redactie volgt hier een kleine kijk in het leven van twee inwoners van de Wildenborch: Gideon en Els du Marchie Sarvaas.

Ruim 70 jaar geleden ben ik geboren aan de Ruurloseweg in Vorden. Mijn vader was toen één van de twee huisdokters en mijn ouders hadden zich in 1931 in Vorden gevestigd.

Ik heb één jongere broer met wie ik veel mooie kinderherinneringen deel. Het was tot het begin van de oorlog een rustig bestaan voor twee kleine jongens die het leven begonnen te leren kennen. Een leven met schaatsenrijden op de kasteelgracht, met zomeravondwandelingen naar het nabijgelegen, geheimzinnige knopenlaantje, met in de kinderoogen verre bezoeken aan vrienden die op De Haar woonden -een boerderij aan het spoor die niet meer bestaat -en slechts een kilometer van ons huis gelegen was.

Vorden was vredig. In de nu zo drukke dorpsstraat was er nog een kleine weide met een geit. Daar woonde ook mijn eerste liefde, ene Carolientje, die ook vijf was. Er was de drogist van der Wal die gomballen gaf en ik herinner mij de blauwe regen aan het huis van Emsbroek. Op het plein voor de Openbare lagere school die wij bezochten was dikwijls veemarkt. Er stonden vaste ijzeren rekken om het vee aan te bevestigen. Wij kinderen dachten dat die er speciaal voor de jeugd waren geplaatst om in het speekwartier gymnastiek aan te doen.

Op 10 mei 1940 onderging zelfs dit landelijke dorp de vernedering van de invallende en langstreckende Duitse troepen. Wij stonden vol huiver in de voortuin de lange rijen auto's en marcherende soldaten gade te slaan. Het was voor Vorden het moment van verlies van de onschuld. Wij waren betrokken geworden bij iets vreselijks, dat voorvoelden kleine jongens toen heel goed.

Ik beschrijf een sfeer die alleen de ouderen van vandaag zullen kunnen meevoelen. Nu is Vorden wel heel anders!

De familie is wat later weggetrokken naar Laag Keppel en vandaar na jaren naar andere delen van het land.

Ik kreeg vele jaren later een plaats in de diplomatieke dienst van ons land en dat betekende dat wij-- ik was ondertussen getrouwd met mijn vrouw die nog altijd naast mij staat-- elke vier jaar werden overgeplaatst naar een nieuw land, vaak ver weg van Nederland met een vreemde taal en een geheel andere maatschappij dan waar we juist aan waren gewend. Dat leven van trekken bracht ons erg veel vreugde, want wij houden van rondkijken in andere samenlevingen en er een deel worden. Wij houden van het avontuur in verre oorden.

Onze grote omzwerving heeft ons naar prettige landen gebracht zoals de Verenigde Staten, Venezuela, België, Zuid Afrika, Canada, naar Frankrijk en Spanje en tenslotte naar Nieuw Zeeland.

In al die landen hebben wij ons thuis gevoeld. Het kost iedere keer wel een grote mate van aanpassingsvermogen maar de verandering went en je wordt er mettertijd ook bedreven in om weer een nieuw nest op te bouwen.

Zo begonnen wij samen in Venezuela, toen een aantrekkelijk land en een exotische Zuid Amerikaanse ervaring. We woonden in Caracas in een klein houten huis onder de mangobomen vlak tegen de eenzame bergen waar ik dagelijks zonder vrees wandelde met mijn oude hond. Twee van onze zonen zijn daar geboren. Die stad en dat land zijn nu veranderd in onveilige plaatsen waar men liever niet ongewapend rondloopt.

In de zeventiger jaren zaten wij in Kaapstad, een zonnig bestaan met een donkere wolk: de apartheid. Het was niet zozeer een dagelijks probleem voor ons zelf maar je voelde bij alles de ethische onjuistheid. Als Nederlander mocht je ook niet wennen aan de maatstaven op rassengebied die daar golden. Het was een gespleten samenleving waar wij weliswaar een zeer plezierig plaatsje in hadden, maar waar het onderhuids niet deugde. Als vertegenwoordiger van Nederland moest je vaak de handigheid hebben om "de kool en de geit te sparen" en je moest alles steeds door een Nederlandse bril te blijven bezien. Hoe exotisch die samenleving is en hoe mooi en aantrekkelijk dat land is hoef ik niemand te vertellen en hoe heerlijk wij het er gehad hebben kan ik niemand vertellen.

Er kwam een periode dat onze kinderen --er was ondertussen nog een zoon bij gekomen --toen 8-15 jaar, in Canada de geneugten van het sportieve leven en de natuur leerden kennen. Zij leerden kamperen in de sneeuw, kanoën op de meren, skiën en 's zomers tochten in de bossen maken. Tegelijkertijd verdiepte ik mij in de economische relaties tussen onze twee landen. Dat ging van pogingen vliegtuigen voor Fokker te verkopen en conflicten over Nederlandse kaas invoer op te lossen tot de levering van verf voor de binnenkant van de toentertijd geplande duizenden kilometers gaspijpleiding vanuit het hoge noorden van Canada naar Chicago. De pijplijn is er helaas nooit gekomen!

Onze laatste post was Wellington in Nieuw Zeeland. De grote afstand tussen dat land, precies aan de andere kant van de aarde gelegen, en Nederland was natuurlijk een bezwaar met de kinderen en de familie in Nederland. Wij hebben er vijf prachtige jaren doorgebracht. De relatief kleine maatschappij is volledig op het niveau van West Europese landen en in vele opzichten democratischer en minder ingewikkeld. Men probeert daar echt alle inwoners een waardige plaats te geven. De Nieuw Zeelanders zijn dan ook uiterst tevreden met hun leven van hard werken, van genieten van klimaat en overweldigende natuur, van het ervaren van elkaars diversiteit van afkomst en levensbeschouwing. Zij trachten oprecht een goede band te hebben met de oorspronkelijke bewoners van duizend jaar her, de Maori's, en doen dit met succes. Niet voor niets hebben in de jaren vijftig duizenden immigranten, afkomstig uit ons land, daar een goed tehuis gevonden. Twee generaties later worden de Nederlanders nog bij iedere gelegenheid geëerd om hun waardevolle bijdrage.

Daar vijf jaar te kunnen wonen was voor mijn vrouw en mij een voorrecht. Wij hebben in 1995 met verdriet dat land moeten verlaten.

Neergestreken in de Wildenborch ging ons leven een nieuwe fase in. De afgelopen tien jaar is een erg prettige periode geweest, omdat ik zelf veel uit mijn kinderjaren heb teruggevonden en ook omdat wij hier de essentie van een eerlijk plattelandsbestaan hebben gevonden met mensen die ons qua karakter liggen en die ons het gevoel hebben gegeven er bij te horen.

De Wildenborch is ons lief geworden. Mijn vrouwen ik hopen tot het einde der dagen hier te blijven.

Zo is mijn cirkel in Vorden weer rondgekomen met in het midden een groots en interessant leven in verre oorden.

De midwinterwandeling van 10 december

Gelukkig was er deze dag geen mist zoals de dag ervoor. In de kapel begon de dag al om 9 uur. Er stonden 55 flessen glühwein, tientallen flessen chocomelk, limo, 110 blikken erwtensoep, koffie en plastic borden en broodjes met beleg enz. en dat alles moest in een rap tempo "verwerkt" worden. De kerstboom werd opgezet, de kerstversieringen opgehangen, de tafels versierd met waxinelichtjes en kerststukjes. Deze decoratieve kerststukjes waren door Herman Wezinkhof gemaakt, en hij heeft heel kunstzinnig hierin de oude geraamtes van

de schermerlampjes uit de kapel gebruikt. Je moet er maar opkomen!!!

Iedereen heeft zo zijn taak. De één smeert de broodjes, een ander verwarmt de chocomelk, of kookt de snert. Die laatste gaat in enorm grote pannen waarin wordt geroerd met houten lepels die bijna één meter lang zijn. Bijna drie kwartier staat de vlam op hoog voor één pan soep goed heet is. Ondertussen wordt de wandeltocht/borden/pijlen nog een laatste keer gecontroleerd of alles er nog wel staat en of er niet plots een padversperrende boom ergens ligt. De "parkeerwachters" trekken hun oranje hessen aan en verdwijnen richting Wildenborchseweg. De kaartverkopers nemen hun positie in, en men gaat richting bos waar de glühwein en snert geserveerd worden. De midwinterhoornblazers wordt hun plek gewezen. En dan is het zover. De wandelaars, waar het toch om gaat, staan te popelen om te vertrekken. Eerst loopt het storm, dan is het weer wat rustiger, en zo gaat het maar door. Auto's rijden heen en weer met volle gamellen erwtensoep. Lang leve de mobieltjes, er wordt regelmatig heen en weer gebeld: *"geen servetten, 240 wandelaars, snel warme chocomel er bij, zijn de midwinterhoorn blazers al betaald"*

Gea van Dommelen

Tegen halfdrie kwamen de eerste wandelaars al weer terug. En kon men in de kapel op adem komen onder het genot van een drankje. Tegen halfvijf waren ook de laatste wandelaars huiswaarts gekeerd en kon er worden opgeruimd, afgetuigd, geveegd, gepoetst, afgewassen en gedweild worden.

Tegen zes uur zat de dag er op, 450 wandelaars hebben kunnen kiezen tussen een wandeling van 7 of 14 kilometer.

Toneelvereniging TAO

Al een tijdje heeft u niets van ons gehoord. En om maar meteen met de deur in huis te vallen: u zult nóg even moeten wachten. Maar we beloven, van uitstel komt geen afstel!

We hadden de planning om in het afgelopen jaar een uitvoering te geven. Vol goede moed zijn we toen begonnen met het blijspel Parel en Moer, handelaren in antiek en curiosa, geschreven door J.H. Derene. Een prachtig plattelandsblijspel in vier bedrijven. Door privé omstandigheden van een paar medespelers moesten we helaas de voorstelling afblazen.

Gelukkig is inmiddels de lucht opgeklaard en zijn we half januari weer voor het eerst bij elkaar geweest. Als je dan de agenda's er bij pakt, zie je hoe vol die tegenwoordig zijn. Besloten is om na de zomervakanties te starten met de repetities. De uitvoering staat gepland voor **vrijdag 24 en zaterdag 25 november**. Schrijf het alvast op de kalender, dan hoeft u het straks in ieder geval niet te missen.

Toneelgroeten van T.A.O.

Even voorstellen

Hallo allemaal,

Bij deze mogen ook wij ons even voorstellen in de Wildenborcher. Wij zijn Joost, Fin en Petra van der Velde en wonen sinds 15 oktober in het "Meistershuus" op de Wildenborchseweg 28. Vanaf 1 augustus 2005 zijn wij aan het verbouwen geweest, het was een behoorlijke klus en genieten er daarom nu des te meer van!

Ons eerste uitje hier in de Wildenborch hebben we gehad, op de nieuwjaarsreceptie hebben we al behoorlijk wat mensen ontmoet en dat vonden we uiteraard erg leuk. We hopen op deze manier nog even iets meer te vertellen over ons zelf.

Joost is geboren in Middelharnis en op zijn 18^e gaan studeren in Rotterdam op de HES. Een gedeelte van zijn studie heeft hij in Zuid Afrika gedaan en heeft daardoor tevens de kans gehad om heel wat andere landen in Afrika te bezoeken. Dit reizen beviel hem erg goed en besloot na zijn studie Azië te gaan verkennen.....en ja....dan wordt het natuurlijk een keer tijd om met je loopbaan te beginnen. Na een aantal banen in de verschillende branches vond Joost zijn plek in de financiële dienstverlening. Hij heeft sinds kort een baan bij de Rabobank in Zutphen.

Ik ben zelf geboren in Laren (GLD), na de Havo heb ik de Pabo gedaan en vervolgens ben ik 5 jaar werkzaam geweest in het basisonderwijs. Mijn grote passie was destijds ballet, ook hier heb ik een opleiding voor gevolgd. Lange tijd haastte ik mij van school naar de balletschool en anders om. Mijn stem kon dit niet aan, na 3 stembandoperaties moest ik stoppen met dit alles. Tegenwoordig werk ik als voorlichter bij Koks Gesto (schoolleverancier).

Joost en ik hebben elkaar 5 jaar geleden leren kennen in Oostenrijk tijdens de wintersport...een echt vakantie liefde. Al snel gingen we samenwonen in Rotterdam, dit was voor mij wel even wennen, ik kwam immers uit het rustig plaatsje Laren in de Achterhoek.....en dan is zo'n grote stad toch wel even anders. Vorig jaar maart werd ons zoontje Fin geboren. Moeders had al die tijd al wat heimwee naar de mooie achterhoek, maar na de geboorte van Fin hebben we de knoop toch doorgehakt en besloten ons hele leven over hoop te halen; huis verkopen, huis kopen, nieuwe baan, grote verbouwing...enz...

Wij zijn zeer blij met de keuze die we gemaakt hebben en hopen dat Fin hier een fantastische jeugd tegemoet gaat.

Voor de jeugd van De Wildenborch

(en iedereen die zich jong voelt.....)

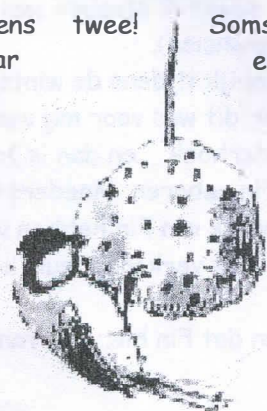
Vanmorgen zaten ze weer op de voertafel, 'ons' paartje boomklevers. Om de beurt deden ze zich te goed aan de pinda's en het vetvoer dat we daar dagelijks voor hen - en natuurlijk de andere buitenvogels - klaar leggen. Ze zijn er dol op. En ik ben dol op hen...

Kinderen vinden sneeuw prachtig. Sneeuwballen gooien is leuk, van een heuvel glijden op je slee is geweldig en wie maakt nou geen sneeuwpop of een 'engeltje' in de verse sneeuw. De vogels die hebben besloten in Nederland te blijven en niet naar het warme zuiden zijn vertrokken zijn er echter niet zo blij mee. Ze kunnen door die sneeuw een stuk moeilijker aan eten komen, terwijl ze dat juist zo hard nodig hebben om zichzelf warm te kunnen houden. Daarom voer ik ze elke winter, heel trouw. Maar ook omdat het gewoon hartstikke leuk is.

Zeker als je de voerplaats hebt ingericht op een plek waar je ze, vanuit je warme huis, vanachter de ramen rustig kunt bekijken. Zelf vind ik kijken naar de vogels op zo'n voerplek leuker dan televisie! En dat wil toch wat zeggen.

Je leert er ook van. Bij het raam waardoor ik naar de vogels kan kijken ligt ook altijd een vogelhandboek, voor het geval er nou net weer een andere vogel op het voer afkomt dan ik eerder heb gezien. Dat was pas het geval met dat paartje boomklevers. In al de jaren dat we nu buitenaf wonen had ik ze nog niet eerder op ons voer zien afkomen. En nu zijn het er ineens twee! Soms komen ze bijna tegelijk naar de gedekte tafel, soms zien we er maar een.

Ieder jaar houd ik ook bij wat er dat winterseizoen op het voer is afgekomen. De lijst bestaat nu uit koolmees (heel veel), pimpelmees (iets minder), glans- of matkopmees, zwarte mees, vink, groenling, heggenmus, ringmus, roodborst, Vlaamse gaai (wat een schrokop), Turkse tortel, merel, grote bonte specht en dan natuurlijk de boomklever.

Op de voertafel ligt niet alleen voer dat in de dierenwinkel is gekocht, zoals vetvoer, strooizaad en pinda's, maar ook zelfgemaakte vetblokken. Die maak je heel makkelijk zelf: zoek een bakje dat je na afloop kapot mag maken (bijvoorbeeld een leeg margarinebakje), doe daar om en om wat strooizaad in en gesmolten frituurvet (als het vet net vloeibaar is, is het voldoende, het hoeft echt niet heet te zijn - liever niet, zelfs) en

laat het mengsel stollen. Verwijder het bakje als het vet weer hard is geworden en je hebt een klomp energierijk eten waar vogels gek op zijn. Je kunt natuurlijk ook, voordat je het zaad en het vet in de door jou gekozen vorm doet, eerst even een touwtje door de bodem trekken. Dan kun je je eigen gemaakte vetblok later overal ophangen. Zo'n mengsel van vet en zaad kun je in feite overal op smeren of in maken. Je kunt het, zolang het vet nog niet weer is gestold, aanbrengen in plankjes waarin gaten zijn geboord, op goed gedroogde dennenappels smeren of een oude bloempot gebruiken. Het gaatje voor het touw heb je dan al. En ben je niet tevreden over je eindproduct? Het maakt de vogels echt niet uit hoe het resultaat eruit ziet. Zie je het niet zitten om zo aan de gang te gaan? Vraag je moeder dan of je het laatste restje pinda's uit de pot mag hebben. Ook dat kun je overal op- of aansmeren. Vogels zijn ook daar verzot op!

Er zijn twee dingen waar je wel aan zou moeten denken: als je eenmaal begint met bijvoeren, zou je er eigenlijk mee moeten doorgaan tot de vorst verdwenen is en de sneeuw echt helemaal weg. Want de vogels uit je omgeving kunnen van jou afhankelijk worden. Het tweede is dat je moet stoppen zodra ze jongen hebben. Want als oudervogels jouw voer geven aan hun jongen gaan die dood. Hun ingewanden zijn daar nog niet op berekend en kunnen het zaad en de pinda's niet verteren. En dat ze dood gaan, dat is natuurlijk nou juist niet de bedoeling!

O ja, dit moet ik ook nog even kwijt: houd de katten een beetje binnen als je vogels voert...

Jenny Polman

Eén van de grootste opdrachten...

Voor aannemingsbedrijf Ido Hummelink uit Vorden was de renovatie van kasteel De Wildenborch één van de grootste opdrachten tot nu toe. En in elk geval de opdracht waarin voor Hummelink de grootste uitdaging school: 'Ook al is het nieuw, de kunst is het toch oud te laten lijken.' Waarmee niet gezegd is dat alles precies weer zo is gemaakt als het is geweest: 'Wat vroeger niet goed is gedaan is nu wel goed gebeurd. Maar als iets anders is gemaakt dan het was, is dat altijd gebeurd in overleg met de klant.' Die klanten waren in dit geval Evert-Kees van de Plassche en zijn vrouw Jennine Staring.

Met Hummelink hebben de huidige bewoners van kasteel De Wildenborch gekozen voor een aannemer die direct uit de buurt komt. Hummelink begon ooit als timmerman en metselaar bij aannemingsbedrijf Platerink, maar besloot ruim 12,5 jaar geleden voor zichzelf te beginnen. Hij startte een klussendienst op vanuit zijn toenmalige woning aan de Wiersserbroekweg, in de buurtschap Mossel. 'Toen ik ontslag nam had ik voor drie weken werk in portefeuille.' Hummelink verrichtte aanvankelijk vooral kleinere klussen, zoals het afhangen van deuren of het vernieuwen van kozijnen. Maar in de avonduren studeerde hij. In

1995 werd zijn bedrijf van een klussen- een timmerbedrijf, in 1997 werd Hummelink volledig bevoegd aannemer. In die hoedanigheid is hij vooral gericht op renovatie van oudere panden. 'Ik zit graag in 't oude spul', zegt hij. Vanwege die bekwaamheden werkt hij tegenwoordig veel in Zutphen. Inmiddels heeft hij dertien man in dienst. 'Ik zoek daarvoor naar mensen die graag een mooi stuk werk willen maken, die beschikken over interesse en inzicht in hoe vroeger werd gewerkt en die vindingrijk genoeg zijn om zelf een oplossing te bedenken voor een probleem waar ze tegenaan lopen.'

De renovatie van de Wildenborch deed ook een beroep op Hummelinks eigen vindingrijkheid. 'Op diverse plaatsen moest hout met profilering worden vervangen. Daarvoor moesten we dan zelf de beitels slijpen, om precies dezelfde profilering te krijgen als er al was.' Een grote uitdaging was voor hem ook de vernieuwing van de keuken: 'Die hebben we helemaal zelf getekend en gemaakt. De uitdaging was ook hier een nieuwe keuken te maken, maar dan op een zodanige manier dat een leek niet kon zien dat alles nieuw was.' Om een authentieke sfeer te creëren werden bijvoorbeeld de scharnieren van de deurtjes aan de buitenkant bevestigd; zo deed men dat nu eenmaal, vroeger... Ook het maken van een ovalen kozijn was voor Hummelink een interessante klus. Echt moeilijk was de nieuwbouw van de lifttoren niet: 'Maar de opgave is dan wel stenen in precies dezelfde kleur te vinden als het oude gebouw en te metselen in hetzelfde verband.'

Leuk was ook het repareren en restaureren van de geornamenteerde plafonds, die voor een deel erg slecht waren maar er nu weer uitzien als om door een ringetje te halen. Een verrassing was ook voor hem de vondst van de oude badkuip. 'Eén van de jongens ontdekte die. Ze ontdekten ook die lambrisering achter dat betengelde behang. Dat vinden ze prachtig, zulke dingen. Dat zijn de leuke verrassingen bij zo'n opdracht.' Ook voor zijn medewerkers was de renovatie van de Wildenborch een van de mooiste klussen om te doen, zegt hij. 'Je bent bezig met een stuk geschiedenis. Je werkt in iets wat er al minstens 200 jaar staat en dat er over 200 jaar ook nog zal staan. Je komt ook allerlei bouwsporen tegen die op geen enkele tekening zijn te vinden. De jongens vonden het geweldig om daar te werken, ze hadden onderling bijna ruzie over wie er die dag weer naar toe mocht. Zulke jongens, die zoek ik. Die moet je ook hebben voor dit soort opdrachten.' Hummelink is trots op het werk dat zijn bedrijf heeft afgeleverd. 'Het is prachtig mooi geworden.'

Jennine Staring hoopt minstens vijftig jaar vooruit te kunnen met het gerenoveerde kasteel. Hummelink lacht. 'Vijftig jaar vooruit? Dat kunnen ze zeker.'

Jenny Polman

Na 35 jaar wordt er weer gewerkt in bibliotheek De Wildenborch

Zoals u pas in De Stentor heeft kunnen lezen, is de bibliotheek van wijlen Adolph Staring op De Wildenborch begin januari opnieuw geïnventariseerd en geordend. Wellicht is het aardig om op deze plaats iets over Dolf Staring te schrijven; hij woonde tenslotte zo'n veertig jaar in het kasteel, dus veel Wildenborchers zullen hem nog wel kennen. Voor dit verhaal is gebruik gemaakt van en geciteerd uit het Biografisch Woordenboek van Nederland 2, waarin R.E.O. Ekkart over Staring schreef.

Adolph (Dolf) Staring werd op 2 oktober 1890 geboren in Dordrecht. Zijn vader Maurits Lodewijk Christiaan was majoor der artillerie en directeur van de Dordrechtse Drukkerij en Uitgeversmaatschappij, zijn moeder was Johanna Houkjes Blussé. Staring trouwde op 10 september 1928 met Jacoba Henriette Magdalena ('Jet') de Mol van Otterloo. Dit huwelijk bleef kinderloos.

Staring groeide op in Dordrecht en studeerde daarna rechten aan de Leidse Universiteit. In 1917 promoveerde hij tot doctor in de rechten en trad hij in diplomatieke dienst. Zijn werk (in Rome) beviel hem echter niet; de roep van de kunstgeschiedenis werd steeds sterker.

Tijdens zijn studiejaren verzamelde hij al aantekeningen over de achttiende- en negentiende eeuwse Nederlandse kunst. Die belangstelling werd gewekt toen hij in 1910 in Rotterdam een tentoonstelling van portretminiaturen bezocht. Spoedig daarna verliet hij de diplomatieke dienst, om zich geheel aan de kunstgeschiedenis te wijden. Van 1920 tot 1922 was hij verbonden aan het Haagse Gemeentemuseum, waar hij een groot aandeel had in de in 1921 in de museumdependance

Panorama Mesdag gehouden tentoonstelling 'Het portret in Nederland van 1730-1830'. In die periode publiceerde hij ook diverse artikelen op kunsthistorisch gebied..

Staring was in 1923 mede-oprichter en eerste secretaris (tot 1935) van de Vereniging Oranje Nassau Museum en verrichtte in die hoedanigheid veel werk voor de opbouw van de collectie van het in 1926 geopende museum in Den Haag. Die collectie bevindt zich nu in Rijksmuseum Paleis Het Loo in Apeldoorn. Na 1935 bleef hij als gewoon bestuurslid aan deze vereniging verbonden.

Dolf Staring kocht in 1931 het voorvaderlijk landgoed De Wildenborch van de familie Brants en bracht het daarmee terug in de familie Staring. Hij bleef echter onverminderd actief in allerlei besturen van museale en cultuurhistorische commissies en stichtingen. Zo was hij

ondervoorzitter van de Monumentenraad, directeur van de Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen in Haarlem (vanaf 1935), directeur van de Nederlandsche Kasteelenstichting (1946-1949), bestuurslid van de stichting Vrienden der Geldersche Kasteelen (1940-1973), lid van de Gelderse Monumentencommissie (1945-1972), voorzitter van de Commissie tot beheer van het Stedelijk Museum in Zutphen (1946-1971) en bestuurslid van de Vereniging Gelre (1936-1969).

Voor wat betreft de kunstgeschiedenis richtte Staring zich vooral op de beeldende kunsten van de achttiende eeuw. Hij publiceerde vooral over de schilder- en tekenkunst uit deze tijd, maar ook over de Nederlandse beeldhouwkunst. Na de Tweede Wereldoorlog verschenen er enkele boeken van zijn hand, waaruit vooral zijn voorliefde voor de portretkunst naar voren kwam. Die belangstelling blijkt ook uit het feit dat hij de eerste voorzitter was van de in 1955 opgerichte Stichting Iconographisch Bureau (tot 1958). (Overigens: Staring was autodidact; een universitaire opleiding in de kunstgeschiedenis bestond in zijn tijd niet, JP).

Over Staring als persoon schrijft Ekkart: 'Staring was een onvermoeibaar en systematisch werkend onderzoeker, die bij zijn werkzaamheden de steun had van een bijzonder sterk geheugen. Als man van weinig woorden leek hij zijn vriendelijkheid wel eens te verbergen achter een enigszins autoritair lijkend masker, maar zijn grote hulpvaardigheid tegenover vakgenoten bleek telkens weer. Zijn betekenis voor de kunsthistorische wetenschap ligt vooral in zijn onvermoeide studie van het vóór hem nauwelijks bestudeerde terrein van de achttiende-eeuwse Nederlandse kunst; door eigen publicaties en door de stimulering van jongere vakgenoten kan hij worden gezien als de grondlegger van de hernieuwde belangstelling voor dit tijdperk. Tevens kan hij worden beschouwd als een stimulator van de bestudering van de oude Nederlandse portretkunst en daarbij in het bijzonder van de iconografie van het Oranjehuis. Zijn boeken en artikelen worden gekenmerkt door een gemakkelijke schrijfstijl, waarbij echter de doorgaans nogal summiere verwijzing naar de gebruikte documentatie veelal een bezwaar vormt bij voortzetting van het door hem begonnen onderzoek.'

Staring werd in 1950 onderscheiden met de Zilveren Anjer, terwijl hij in 1970 bij zijn tachtigste verjaardag door zijn vakgenoten werd gehuldigd met een feestbundel. De door Staring verzamelde tekeningen kwamen nog tijdens zijn leven terecht in het Prentenkabinet van de Rijksuniversiteit in Leiden, zijn miniaturen werden na zijn dood geschonken aan het Rijksmuseum in Amsterdam.

Dolf Staring en zijn vrouw verhuisden in 1971 naar De Hoppenhof, het naastgelegen goed op de hoek van de Wildenborchseweg en de Nijlandweg. De Wildenborch werd toen betrokken door Dolfs neef Damiaan Staring, de bibliotheek in het kasteel bleef hij gebruiken als studeerkamer. Damiaan Staring liet de bibliotheek, uit eerbetoon aan zijn oom Dolf, al de jaren dat hij in het kasteel woonde onaangeroerd. Met de komst van de nieuwe bewoners, Jennine en Evert-Kees van der Plassche-Staring, is er ook door die bibliotheek een frisse wind gaan waaien. Jennine gaat de schoongeblazen bibliotheek nu gebruiken als haar werkkamer (voor het eerst in al die jaren staat er nu een computer); de cultuurhistorische collectie van haar oud-oom Dolf wordt uitgebreid met haar (kleurrijke) eigen werk.

Jenny Polman

Kerstboom Wildenborch.

Menigeen in de Wildenborch zal zich afgevraagd hebben waar toch die fraaie kerstboom vandaan kwam die voor het kasteel stond.

Dit was een mooie oplossing voor een dreigend probleem aan de Kapelweg no.3.

Onze vorige bewoners hadden de gewoonte al hun kerstbomen na de Kerst in de tuin te planten. Echter die dingen worden vanzelf groot en aangezien ze er een paar te dicht bij het

huis hadden gepoot moeten er een paar weg om schade aan huis en haard te voorkomen.

Tijdens een biertje of twee met Bart en Alma, ik geloof tijdens het Wildenborchs feest, werd het idee geboren om een boom die in de weg begon te staan aan de Kapelweg 3 hiervoor te bestemmen.

Echter..... het ding stond zo dicht bij het huis en bij een windscherm dat zelfs de meest ervaren kraanspecialist van de Wildenborch het niet aandurfde om hem weg te halen met zijn kraan. Ook het

advies: Als je het niet kan tillen gewoon die boom opbomend eruit halen was geen argument. Maar er staan er gelukkig nog een paar en wie weet dat na een jaar nadenken we met ons allen wel een manier vinden om die ene lastige maar prachtige spar volgend jaar richting kasteel te krijgen.

Met groot vakmanschap van Marti en Bart, want: waar maak je het ding vast, is de strop wel gecertificeerd en sterk genoeg, kan mijn kraan het wel tillen, ga ik wel volgens de laatste voorschriften van de ARBO-wet met de kraan omhoog om het ding aan te slaan, zijn vrouw en kinderen wel verzekerd voor geval mij wat overkomt, is die Godtschalk wel te vertrouwen in het geval de boom op zijn huis terecht komt en ons gaat claimen, wordt er niet gespioneerd etc,etc, werd er een andere spar staande weggezaagd, vertikaal weggereden en in het aanpalende gebied op de wagen van Herman W. gepiekeld. Er was nog een beding: De boom moest compleet met kegels geleverd worden!

Hierna in optocht naar het kasteel waar de boom onder deskundige leiding en toezicht recht op gezet werd.

Het vierwekelijkse weerbericht werd geraadpleegd om stormen etc. te kunnen weerstaan, tuinen werden aangebracht en ook verlichting. En laten we welwezen: Hij heeft al die tijd staan pronken. Wij kunnen nog drie jaar vooruit, er staan er aan de Kapelweg no.3 nog een stuk of drie in de weg, maar..... volgende kerst eerst die moeilijke, want anders gaat ons huis eraan.

Kapel Wildenborch - Overzicht 2005

INKOMSTEN	2004	2005	UITGAVEN	2004	2005
Saldi per 1 januari	€ 130.839,90	€ 132.438,08	KPN	€ 247,10	€ 0,00
Ontvangen huren	€ 3.912,00	€ 1.077,00	Gas-electra	€ 1.236,94	€ 1.470,01
Speciale evenementen	€ 4.212,38	€ 5.801,96	Waterleiding	€ 345,78	€ 50,92
Rente Bank	€ 2.989,89	€ 2.826,57	Inkopen	€ 1.127,30	€ 1.825,99
Diversen	€ 15,00	€ 65,00	Inventaris	€ 2.703,59	€ 932,30
Nieuwjaarsvisite 6 januari		€ 500,00	Onderhoud	€ 2.149,31	€ 2.998,83
KPN retour		€ 22,41	Verzekeringspremie	€ 107,00	€ 107,00
			Kamer van Koophandel	€ 24,93	€ 24,93
			Dusseldorp afvalverwerking	€ 539,75	€ 436,13
			Vergoeding Wezinkhof	€ 250,00	€
			Waterschapslasten	€ 23,78	€
			Rioolrecht	€ 102,00	€ 204,00
			Diversen	€ 387,03	€ 310,50
			Wildenborcher	€ 286,58	€ 487,20
			Actie Azië (opbrengst 6 jan.)		€ 500,00
			Materialen Koersbal		€ 810,59
			Gebr.vergunning brandveilig		€ 565,00
			Saldi per 31 december	132.438,08	€ 132.007,62
	€ 141.969,17	€ 142.731,02		€ 141.969,17	€ 142.731,02